

A co já?

Je hluboká noc a já unaveně zírám do obrazovky s pevnou vírou, že zbytky mozkových buněk jsou ještě ochotny kooperovat s mojí představou, že dokončím to či ono z hromady nehotových věcí. Spíše omylem spouštím vstupní bránu do nekonečné stoky informací na internetu a oči běží po většinou bezesmyslných vrstvách „důležitých“ sdělení. Jedno z nich mě přece jen zaujalo – nějaký turista zhruba v mém věku zahynul při obyčejném pochodu z místa A do místa B v Tatrách. Co se asi přihodilo? Špatné počasí nebo podcenil náročnost trati? Jiný novinář doplnil poznámku, že ho pravděpodobně zradilo srdce. Zajímavé, nic na světě není jisté, žádná byť sebelepší kalkulace nám nezajistí dobrý konec naší báječně vypočítané cesty životem.

Stejně pravidlo lze najít i v životě rodiny či nějakého společenství. Mnohdy podléháme iluzi, že pouhým nastavením systému a dodržováním nějakých pravidel přece musíme dosáhnout vytčeného cíle. Mnoho lidí je pak rozladěno z toho, že jim nefunguje vysněná logika, že budu-li dělat věci dobře, musí se dobrý výsledek přece zákonitě dostavit. Společenství církve také podléhá podobným nástrahám. Budeme-li dělat určité věci určitým způsobem, pak musíme mít i dobré výsledky. Budeme-li usilovně misijně pracovat, církev přece musí růst, a pokud budeme dělat dobré věci pro naše děti a mladé lidi, pak se jejich odcházení z církve nutně musí zastavit. Když se budeme více a lépe modlit, pak přece Bůh musí udělat vše, o co ho prosíme. Nebo splní alespoň část z našeho modlitebního seznamu.

Problém nastává ve chvíli, kdy se naše představy začínají výrazně lišit od prožívané reality. Většinou ale nezačneme pochybovat sami o sobě, ale vždy o těch druhých, a našeho Pána a Stvořitele samozřejmě nevynecháme. Zkoušíme hledat, kde se stala chyba, analyzujeme svět kolem nás, lidi i církev a výsledkem bývá jen další sada pokusů o zlepšení systému našich rábdoby duchovních projektů.

Sám Hospodin se pokusil mnohokrát v dějinách sdělit svému lidu, že skutečný problém netkví ve formách, v pravidlech a systémech, ale hluboko v lidském srdci. Ježíš se pokusil udělat vše pro to, aby tehdejší duchovní elity pochopily, o co vlastně v tom našem neveselém světě kráčí. Definoval to mnoha způsoby a jedna definice je velmi zajímavá: „...my nevedeme boj proti tělu...“. Jde o víc, život člověka je zápas o duši a tady nemáme mnoho šancí, snad jen jedinou – přiznat si, že naše snahy, byť dobře míněné a s nadšením konané, opravdu nestačí.

Kristus zve lidi k cestě v „jeho stopách“. Během své krátké pozemské služby se snažil všem ukázat, že on je Pánem všeho, Pánem světa i jeho pravidel a zákonů a může si dělat, co uzná za dobré a vhodné. Mnohdy riskoval i vlastní život, aby názorně ukázal, co je a co není v životě Syna člověka důležité.

Z celého Kristova příběhu je nepřehlédnutelné, jak důležité byly pro Ježíše vztahy s lidmi, které potkával. Věnoval se často neuvěřitelným detailům v životě obyčejného člověka, a to přesto, že byl a je Stvořitelem a Pánem všeho. Ani přibitím na kříž jsme ho nedonutili změnit systém jeho hodnot. Ještě z kříže řešil životní situaci své matky Marie, problémy lotrů s ním ukřižovaných a při vzkříšení předřadil svému návratu na nebesa zastavení s uplakanou ženou, která hledala svého Spasitele.

Člověk často podléhá fikci o své důležitosti a stejně tak se i církev Kristova často a usilovně věnuje velikosti svého poslání i důležitosti svých projektů, které mají snad i spasit svět. Někdy jsme v pokušení zapomenout v tom „ohromujícím“ díle i na svého Mistra a Pána, který nám dal příklad – vše, na čem záleží, je tvůj vztah k bližnímu tvému.

Je snadné schovat se v církevním davu a jít s ním kus cesty někam a pak pohoršeně kritizovat, že to nebyla dobrá cesta. Je však mnohem nesnadnější začít SÁM pracovat s Kristem a pro Krista. Vzít si od něho svůj třeba i malý úkol a dělat ho poctivě a tak dlouho, jak to bude Mistr potřebovat. Je snadné kritizovat, že se nestaráme jako církev o děti, ale je docela nesnadné se celé roky pravidelně připravovat a děti vyučovat. Je snadné přehlížet mladé lidi pro jejich často svérázné konání, ale je velmi nesnadné se odvážit jim sloužit. Je zcela snadné naříkat nad tím, že církev nepečuje o nemocné a o své seniory, ale je úctyhodné najít čas a pomoci potřebným nacházet často poslední zbytky lidské důstojnosti v nemoci i ve stáří. Další body k rozjímání už zvládne určitě každý sám.

Církev je rodina a ta nežije z velkých projektů, spíše je to o každodenní moudré a trpělivé vzájemné službě složené z tisíce maličkostí, většinou však zcela nepostradatelných.

Jednoho dne každý z nás uzavře knihu svého života a Bible říká poněkud drsnou pravdu, že budeme zcela zapomenuti. Vše, co jsme udělali pro tento svět, zmizí za pár měsíců v propadlišti dějin. Některé lidské výjimky zůstanou uchovány pod nánosem prachu v nějakých archivech, ale to je asi tak vše.

Stejná Bible však říká, že důležité věci o člověku si pamatuje Hospodin – a to je zajímavé. Co asi zůstává ve vzpomínkách samotného Boha? Co si Vládce celého vesmíru může asi tak pamatovat o mém malém, docela bezvýznamném životě? V jednom evangeliu je k tomu pár slov pronesených samotným Nejvyšším soudcem – důležité je, cokoliv jste udělali jednomu z těchto nejmenších kolem sebe.

Co tedy přát závěrem církvi obyčejných Kristových následovníků? Snad abychom se nebáli zvolit pro své životy program prověřený samotným Kristem – žít obyčejný život služby pro lidi, které z Boží milosti potkáváme.

Marek Škrála, hospodář Česko-Slovenské unie

(foto: U. Mueller, churchphoto.de)